

نگاه سیاستمدار

جنگ در عصر اطلاعات

دونالد رامسفلد

ترجمه: **احسان صحافیان**

کشور ما درگیر جنگ جهانی علیه تروریسم است، جنگی که برخی از مهم‌ترین صحنه‌های نبرد آن نه در کوه‌های افغانستان یا در خیابان‌های عراق که در اتاق‌های خبر رسانه‌های مستقر در نیویورک، لندن، مصر و سایر نقاط بوده است. دشمنان ما مهارت نبرد در عصر رسانه‌ای امروز را پیدا کرده‌اند. اما دولت، رسانه‌ها و یا به‌طور کلی جامعه ما تا حد زیادی از این توان بی‌بهره است. ملاحظه کنید که افراطیون خشن «کمیت‌های ارتباطات رسانه‌ای» تشکیل داده و به اثبات رسانده‌اند که در بهره‌گیری از نخبگان تأثیرگذار بر افکار عمومی کاملاً موفقند. آنها برای در هم ریختن اراده مردم جهان آزاد در حملات بسیاری ر طرح ریزی و برنامه‌ریزی می‌کنند که از جذابیت خبری برخوردارند و از هر وسیله ارتباطی برای شکستن اراده جمعی مردم جهان آزاد سود می‌جویند. دولت ما به تازگی پذیرفته‌است که عملیات خود را با الزامات قرن ۲۱ تطبیق دهد. عملکرد دولت با این وجود در بسیاری از قسمت‌ها به یک بقالی می‌ماند در حالی که جهان در عصر ای‌ی (بزرگترین فروشگاه اینترنتی آن لاین) به سر می‌برد.

به تازگی سفری به تونس، الجزایر و مراکش داشتم. در تونس که کشوری با جمعیت ده میلیون نفری است، پرتیراژترین روزنامه به زحمت بیش از ۵۰هزار نسخه تیراژ دارد. اما حتی در فقیرترین محله‌های این کشور می‌توانید دیش‌های ماهواره را در روی بام یا بالکن هر خانه ببینید. متأسفانه تصاویر بسیاری از کانال‌های خبری تلویزیونی که با این دیش‌ها رصد می‌شود با غرب دشمنی بسیار دارند. شمار رو به رشدی از خروجی‌های رسانه‌ای در بسیاری از نقاط جهان نسخه‌های عمکردهای نسبتاً ناخفته‌ای دارند و بسیار تلاش کرده‌اند به جای توضیح دادن و آگاهی‌بخشی، احساسات (غیرمسالمت‌جویانه) را شعله‌ور و تحریک کنند. القاعده و سایر جنبش‌های افراطی سال‌ها به این روش‌ها متوسل شده و با موفقیت دیدگاه جامع اسلامی نسبت به غرب را با زهر بیشتری آلوده‌اند. اما ما حتی تلاش نکرده‌ایم در جذب مخاطب با آنان رقابت کنیم. عملکرد استاندارد بخش‌های مختلف روابط عمومی دولت آمریکا در وهله نخست برای واکنش به نقضاتی افراد برای دریافت اطلاعات طراحی شده است. عملکردی که بیشتر واکنشی است کنشی. بیشتر در بازه زمانی هشت‌ساعته در روز هفته عمل می‌کند در حالی که وقایع جهانی – و دشمنانمان – در بازه زمانی ۲۴ ساعته در هفت روز هفته مشغول فعالیت‌اند. این ضعف به‌شدت خطرناک است. در برخی موارد مقامات روابط عمومی نظامی، آموزش ارتباطی اندکی در مورد اهمیت زمان‌بندی، واکنش سریع و حقایق رسانه‌های دیجیتال و رادیو تلویزیون دارند. شک نداشته‌باشید که هرچه در تدوین یک چارچوب استراتژیک ارتباطی بیشتر درنگ کنیم، خلاء موجود بیشتر توسط دشمن و منابع خبری خصومت‌آمیز مرتبط با آن پر خواهد شد. منابعی که با اطمینان می‌توان گفت تصاویر صحیحی از آنچه انجام می‌شود ارائه نخواهند داد. ما تا حدودی از زمینه‌ها بی‌خبر هستیم اگرچه باید، اما بیش‌تر ما کند بوده‌است. برای مثال در عراق فرماندهی نظامی آمریکا که از نزدیک با دولت عراق و سفارت آمریکا همکاری دارد برای مقابله با تلاش مذبوحانه گسترده (دشمن) و ارائه اطلاعات نامصحیح به روش‌های غیرسنتری روی آورده است. اما این امر نیز از سوی رسانه‌های دشمن نادرسر تصویر شده‌است و اتهام «خرید خبر» (پرداخت وجه به رسانه‌ها برای انعکاس اخبار مطابق نظر سفارش‌دهنده) را به دنبال داشته است. موج منفی گسترده‌ای که با چنین اتهاماتی در رسانه‌ها انعکاس می‌یابد به توقف تمام فعالیت‌ها و تمام ناآوری‌ها منجر می‌شود. حتی بدتر منجر به «تاثیر مایوس‌کننده» در میان کارکنان حوزه روابط عمومی نظامی می‌شود. این گزارش نتیجه می‌کند که طی ۱۰ سال به احتمال زیاد به معنی تشکیل نهادهایی برای مشارکت مردم سراسر جهان (در روند سیاسی جاری) است. در دوران جنگ سرد به اثبات رسید که نهادهایی چون آژانس اطلاعات آمریکا و رادیو اروپای آزاد ابزارهای ارزشمندی برای ایالات متحده هستند. نیازمند بررسی تشکیل سازمان‌های جدید و برنامه‌های هماهنگ هستیم که نقش ارزشمند مشابهی در جنگ علیه تروریسم بازی کنند. اگرچه دشمن به نحو روزافزونی به کارگیری رسانه‌ها و استفاده از ابزار ارتباطی برای تحقق منافع خود مهارت کسب می‌کند، باید یادآوری کرد که ما نیز از نقاط قوتی بهره‌مندیم. دست‌کم اینکه موضوع حق متعلق به ما است. ارتقای تلاش‌ها در این راستا به احتمال زیاد به معنی تشکیل نهادهایی برای مشارکت مردم سراسر جهان (در روند سیاسی جاری) است.

آژانس اطلاعات آمریکا و رادیو اروپای آزاد ابزارهای ارزشمندی برای ایالات متحده هستند. نیازمند بررسی تشکیل سازمان‌های جدید و برنامه‌های هماهنگ هستیم که نقش ارزشمند مشابهی در جنگ علیه تروریسم بازی کنند. اگرچه دشمن به نحو روزافزونی به کارگیری رسانه‌ها و استفاده از ابزار ارتباطی برای تحقق منافع خود مهارت کسب می‌کند، باید یادآوری کرد که ما نیز از نقاط قوتی بهره‌مندیم. دست‌کم اینکه موضوع حق متعلق به ما است. ارتقای تلاش‌ها در این راستا به احتمال زیاد به معنی تشکیل نهادهایی برای مشارکت مردم سراسر جهان (در روند سیاسی جاری) است. در دوران جنگ سرد به اثبات رسید که نهادهایی چون آژانس اطلاعات آمریکا و رادیو اروپای آزاد ابزارهای ارزشمندی برای ایالات متحده هستند. نیازمند بررسی تشکیل سازمان‌های جدید و برنامه‌های هماهنگ هستیم که نقش ارزشمند مشابهی در جنگ علیه تروریسم بازی کنند. اگرچه دشمن به نحو روزافزونی به کارگیری رسانه‌ها و استفاده از ابزار ارتباطی برای تحقق منافع خود مهارت کسب می‌کند، باید یادآوری کرد که ما نیز از نقاط قوتی بهره‌مندیم. دست‌کم اینکه موضوع حق متعلق به ما است. ارتقای تلاش‌ها در این راستا به احتمال زیاد به معنی تشکیل نهادهایی برای مشارکت مردم سراسر جهان (در روند سیاسی جاری) است. در دوران جنگ سرد به اثبات رسید که نهادهایی چون آژانس اطلاعات آمریکا و رادیو اروپای آزاد ابزارهای ارزشمندی برای ایالات متحده هستند. نیازمند بررسی تشکیل سازمان‌های جدید و برنامه‌های هماهنگ هستیم که نقش ارزشمند مشابهی در جنگ علیه تروریسم بازی کنند. اگرچه دشمن به نحو روزافزونی به کارگیری رسانه‌ای، امحای جذابیت دشمن و جذب هوادار برای تلاش‌های نخبیانه و ضروری‌مان برای شکست افراطی‌گری خنثون‌ت‌آمیز در سراسر جهان هر آنچه می‌توانیم انجام دهیم.

لس آنجلس تایمز

بخش اول

هند نامنظم، شلوغ و دموکراتیک

در حال رشد سریعی است و ممکن است با غنی‌ترین دموکراسی جهان– ایالات

متحده– همراه و متحد شود.

■ **موضوع ششم مارس ۲۰۰۶**

هر ساله در گردهمایی اقتصادی جهانی در داووس (سوئیس)، یک «ستاره» وجود دارد. نه یک فرد که یک کشور. یک کشوری که بر گردهمایی رهبران جهان به خاطر یک وزیر اقتصادی هوشار یا یک داستان مهیج در مورد اصلاحات یا حتی یک مراسم بسیار زیبا، تأثیر می‌گذارد و توجهات را به خود معطوف می‌کند. امسال هیچ رقابتی نبود. در سال‌هایی که من به داووس می‌رفتم، هیچ کشوری مثل هند در سال ۲۰۰۶، توجه کنفرانس را به خود جلب نکرده و موضوع غالب مباحث نبود.

این یک موضوع شانسی نبود. وقتی در زوریخ از هواپیما پیاده می‌شوید، تابلوهای بزرگی را مشاهده می‌کنید که «هند غیرقابل باور» را تحسین می‌کند. خود داووس نیز با نشانه‌هایی تزئین شده است: «سریع‌ترین دموکراسی رو به رشد بازار آزاد جهانی»! که آشکارا روی اتوبوس‌های شهری خودنمایی می‌کند. وقتی به اتاق خودتان وارد می‌شوید بسته‌هایی پر از آوازهای بالیوودی، لباس‌ها و هدایایی از هیات نمایندگی هند را خواهید دید. وقتی به اتاق‌های ملاقات وارد می‌شوید، صداهایی احتمالاً هندی خواهید دید و شنید: یکی از چندین شرکت بازرگانی عالی‌رتبه و در کلاس جهانی هندی و سپس مقامات هندی، تیمی متشکل از حقوق‌دانان، بازرگانان و تجار هندی، همگی باهوش و منضبط و همگی به دنبال حداکثر منافع برای کشورشان هستند.

مهم‌ترین واقعه اجتماعی این گردهمایی، اجراها و نمایش‌های هندی بود یا گروهی هندی که با لرزاندن صدا به شیوه هندی در برابر تاج محل آبی‌رنگ برقی به زیبایی می‌رقصیدند. حاضرین هم به این مراسم پیوستند. «کلاس شارب» رئیس این گردهمایی که پوشش بسیار زیبایی به تن داشت لباس‌های رنگارنگ هندی به تن کرده بود. و البته مهمتر اینکه هم‌اکنون همه در هند هستند: جورج بوش رئیس‌جمهور آمریکا اول مارس به این کشور رفت. راک شیراک نیز در هند بود. (همچنین بیل کلینتون که نمی‌تواند رفت و آمد به این کشور را ترک کند. او هفته پیش از آن پادشاه تازه تاجگذاری کرده عربستان ملک عبدالله در این کشور بود. یک هفته پس از اینکه بوش هند را ترک نمود، جان هوارد نخست‌وزیر استرالیا به هند سفر کرد. توجه‌دینا– به ویژه ایالات متحده– به هند معطوف است. موضوعی که قبلاً هرگز اینگونه نبود. این کشور که داستان رشد جدیدش ورد زبان‌ها است – شاید محتاط‌تر از ابرقدرت چینی آسیایی– به دنبال کاهش ریسک اقتصادی‌اش است. دنیا از پتانسیل بالقوه هند آگاه گردیده است. اما آیا واقعاً دنیا از این کشور پیچیده و متنوع چیزی می‌داند؟ دقیقاً به همین میزان مهم است که، آیا هند می‌داند که از دنیا چیه می‌خواهد؟

شعارهای بازاری چندان کارگر نیست اگر هیچ‌کرت ثروت و ابزار در پشت خود نداشته‌باشند. طی ۱۵ سال گذشته، هند– پس از چین– دومین کشوری بود که سریع‌ترین رشد اقتصادی را در دنیا داشت و به‌طور متوسط بیش از ۶ درصد رشد در سال را شاهد بود. این رشد در سال گذشته به ۷/۵ درصد رسید و ممکن است امسال نیز همین میزان سرعت رشد را داشته باشد. بسیاری از ناظرین معتقدند که هند در دهه آینده نیز می‌تواند این نرخ رشد را به خوبی گسترش دهد. از آنجا که رشد چین از قبل مطرح بوده و کاملاً ملموس است– به طوری که از سال ۱۹۸۰ تاکنون رشدی ۱۰ درصدی داشته– رشد هند هنوز بیشتر موضوع آینده است؛ آینده‌ای که توجه بسیاری را به خود معطوف کرده است.

مطالعه معروفی که در سال ۲۰۰۳ توسط «برنامه گلدمن ساکس» انجام شد می‌گوید: طی ۵۰سال آینده، هند سریع‌ترین رشد اقتصادی را در میان اقتصادهای عمده جهانی خواهد داشت (عمدتاً– بدین خاطر که نیروی کارش به سرعت بقیه کشورها پیر نمی‌شود). این گزارش نتیجه می‌کند که طی ۲۰ سال اقتصاد هند از اقتصاد ایتالیا بزرگتر می‌شود، طی ۱۵ سال از اقتصاد بریتانیا پیشی می‌گیرد، تا سال ۲۰۴۰ سومین اقتصاد بزرگ دنیا را خواهد داشت، تا سال ۲۰۵۰ اقتصاد هند ۵ برابر بیش از اقتصاد ژاپن خواهد شد و درآمد سرانه‌اش به ۳۵ برابر سطح فعلی افزایش خواهد یافت. این گونه پیش‌بینی‌ها، کاری خطرناک هستند، لذا باید ذکر شود که نرخ رشد فعلی هند بیش از میزانی است که این مطالعه نشان داده است. حتی وضعیت فعلی هم چشمگیر است. سرعت رشد شرکت‌های هندی خیره‌کننده است، به گونه‌ای که دستاوردهای سالانه شرکت‌های هندی به ۱۵، ۲۰ و ۲۵ درصد می‌رسد. گروه «اتانا» بزرگترین شرکت تجاری هند، شرکتی بسیار بزرگ است که از ماشین و فولاد گرفته تا نرم‌افزار و سیستم‌های مشاوره‌ای را ساخته و ارائه می‌دهد. در این معنا، این امر پنجاهی به روی صنایع هندی و اقتصاد فراصنعتی هند می‌گشاید. سال گذشته درآمدهایش از ۱۷ میلیارد دلار به ۲۴ میلیارد دلار رسید و امسال نیز به دنبال کسب رشدی بسیار قوی است. در سطحی دیگر، شرکت قطعه‌سازی اتومبیل، تشکیل شده از صدها شرکت کوچک است. پنج سال پیش کل درآمد این صنعت ۴ میلیارد دلار بود در حالی که امسال به ۱۰ میلیارد دلار رسید. در سال ۲۰۰۸ جت‌رال موتورز به تنهایی یک میلیارد دلار از قطعات اتومبیل را از هند وارد خواهد کرد. طی ۶۰ سال گذشته، خدمات تولیدی در ایالات

متحده کاهش یافته است – و با این حال هنوز درآمد یک آمریکایی در حد متوسط، بیشترین درآمد در جهان است. طی ۲۰ سال گذشته، هرچه جهانی‌سازی سرعت بیشتری به خود گرفته است، شرکت‌های آمریکایی اول کالا و سپس خدمات را [به سایر شرکت‌های خارجی] سفارش ساخت داده‌اند – و درآمد آمریکایی‌ها سریع‌تر از کشورهای صنعتی مهم دیگر افزایش یافته است. با این حال، در این مرحله، هر کسی که به هند رفته باشد واقعاً گیج و سردرگم خواهد شد. فرد خواهد پرسید: «هند؟» «آیا فرودگاه‌های ناجوروش، جاده‌های فرسوده‌اش و کپرنشین‌های بی‌حد و حصر و روستاهای فقیر؟ ما درباره آن هند صحبت می‌کنیم؟» بله همان هند. این کشور چندین شرکت بزرگ کامپیوتری دارد، اما در عین حال سه منطقه به وسعت نیجریه با ۳۰۰ میلیون فقیر در آن وجود دارد با کمتر از یک دلار در روز. هند همچنین محل سکونت ۴۰ درصد از فقرای جهان است و دومین جمعیت ایدزی دنیا را دارد.

این همان هند آشنا است، هند فقر و هند بیماری. هند آینده تمام اینها را به علاوه چیز جدیدی با خود دارد. شما می‌توانید تغییر را حتی در قلب مناطق کپر نشین احساس کنید. هند برای بازدیدکنندگان جدید زیبا نخواهد بود. بسیاری از تاجران غربی به این دلیل به هند سفر می‌کنند که در انتظارند تا هند، چین دیگری شود. اما هرگز چنین نخواهد شد. رشد چین به خاطر کارآمدی و اقتدار حکومت است. تصمیم پکن این است که این کشور نیاز به فرودگاه‌های جدید، اتوبان‌های ۸ بانده، پارک‌های جدید صنعتی دارد و تمام اینها طی چند ماه ساخته می‌شود. پکن از شرکت‌های چندملیتی دعوت کرده و اجازه و تسهیلات کافی را طی چند روز برای آنها فراهم می‌آورد. این کار خوب به نظر می‌رسد– یا به عبارتی– آتقدر خوب که موفق‌ترین مورد توسعه اقتصادی در تاریخ بشر را ثبت کرده است.

رشد هند، نامنظم، بی‌ترتیب و بی‌برنامه است. این رشد حرکتی از کل به جزء نیست بلکه رشدی از جزء به کل است. این رشد نه به خاطر دولت که عمدتاً بدون آن صورت می‌گیرد. هند فاقد زیرساخت‌های ایجادشده در پکن یا شانگهای است و دولتی ندارد که فرش قرمز در زیر پای سرمایه‌گذاری خارجی پهن کند– هیچ دولتی در هند دموکراتیک آن نوع قدرت موجود در چین را ندارد. اما در صورت تعدای دیدگاه زیاد و گسترده تاجر و صنعتگر دارد که خواهان سرمایه‌گذاری هستند.

و گاهی راهی برای چنین کاری را می‌یابند، بر مشکلات و موانع فائق می‌آیند و بوروکراسی را کنار می‌زنند. «گارجاران داس» عضو سابق شرکت تجارتی ناظر قمار می‌گوید: «دولت شب‌بنگام در خواب و استراحت است در حالی که اقتصاد بیدار و در حال رشد است.» برخی هستند که استدلال می‌کنند راهی که هند در پیش گرفته مزیت‌ها و نتایج متمایزی دربردارد. «یاشینگ هوانگ» عضو MIT خاطر نشان می‌سازد که شرکت‌های هندی از سرمایه‌خویش استفاده بهتر و بهینه‌تری نسبت به شرکت‌های چینی می‌کنند، آنها به استانداردهای جهانی دست می‌یابند و بهتر از

شرکت‌های چینی اداره می‌شوند. هرچند که نسبت به چینی‌ها فقیرترند اما هندی‌ها شرکت‌های بسیاری در سطح کلاس جهانی عرضه داشته‌اند مثل شرکت‌های «ایفونیس» («آر» باکسی» و «آر۱ لاینس» هووانگ این تفاوت را به این واقعیت نسبت می‌دهد که هند بخش خصوصی کاملاً واقعی دارد (برخلاف بسیاری شرکت‌های دولتی چینی یا شرکت‌هایی که توسط دولت در چین حمایت مالی می‌شوند) در هند یک بلندکام سیستم مالی شفاف و قانونمند و ضمانت قانونی محکمی دارد.

نمونه دیگر: هر ساله ژاپن به شرکت‌هایی جایزه «دمینگ» را به خاطر نوآوری‌های مدیریتی می‌دهد و طی چهار سال گذشته این جوایز بیش از آنکه به شرکت‌های ژاپنی یا شرکت‌هایی از سایر کشورها اهدا شود، به شرکت‌های هندی داده شده است. فعالیت این شرکت‌ها تنها در میان تاجران شناخته شده نیست. مصرف‌کننده هندی هم به دنبال فعالیت و اقدام است. بسیاری از بازارهای موفق در آسیا بازارهایی بوده‌اند که دولت مردمش را مجبور به سرمایه‌گذاری، ایجاد رشد به واسطه افزایش سرمایه و سیاست‌های متمایل به بازار می‌کند. در هند هر فرد آقایی خوش است. متخصصان جوان هندی منتظر خریدخانه آن‌هم با اندک پس انداز در پایان زندگی خود نمی‌مانند. آنها از وام‌ها استفاده می‌کنند. صنعت کارت اعتباری در سال ۳۵ درصد رشد دارد. مصرف شخصی به سطح ۶۷ درصد تولید ناخالص داخلی در هند می‌رسد، بسیار بالاتر از چین (۴۲ درصد) یا هر کشور دیگر آسیایی. تنها ایالات متحده است که بیش از ۷۰ درصد است.

جهان

این بار معجزه از هند سر درمی‌آورد

فرید زکریا

ترجمه: **محمد حسین باقی**

آمارها آنچه را که واقعاً در حال روی دادن است نشان نمی‌دهد. هندی‌ها– حداقل در مناطق روستایی– لالباب از خوشحالی هستند. تاجران هندی درباره آینده‌شان خوش‌بین هستند. طراحان و هنرمندان هندی صحبت از گسترش تأثیر گذاری‌شان در اقصی نقاط دنیا می‌کنند. ستارگان سینمای بالیود به دنبال افزایش بیتندگان خود در خارج هستند.

گویی صدها میلیون نفر راه بازکردن قفل توانایی خود را یافته‌اند. یک فرد معروف هندی روزی چنین گفت: «لحظه‌ای فرامی‌رسد، لحظه‌ای تاریخی، وقتی تا قدیم از گسترش تأثیر گذاری‌شان در اقصی نقاط دنیا می‌کنند. ستارگان سینمای بالیود به دنبال افزایش بیتندگان خود در خارج هستند.

آن کلمات، وقتی نسل مشخصی از هندیان سینه به سینه آموخته‌اند، به وسیله نخستین نخست‌وزیر هند دقیقاً پس از نیمه‌شب ۱۵ آگوست ۱۹۴۷ به زبان آورده شد زمانی‌که هند مستقل متولد گردید. البته آنچه که نهرو و بدن اشاره داشت همانا تولد هند به عنوان یک دولت مستقل بود. آنچه که امروز اتفاق می‌افتد تولد هندی است به مثابه یک جامعه مستقل، پر نشاط، متلون، باز و مهتر از همه آماده تغییر. هند در حال گسترستن از گذشته‌اش و البته از بسیاری کشورها در آسیا است. آن کشور ساکت، کنترل شده و شبه‌اقتدارگرا نیست که به آرامی و بر اساس برنامه در حال باز شدن باشد. هند دموکراسی‌ای شلوغ و پسرورصد است که مردم خود را از لحاظ اقتصادی قدرتمند می‌کنند. در این چشم انداز، هند – یکی از فقیرترین کشورهای دنیا – بسیار شبیه به ثروتمندترین کشورها– ایالات متحده – به نظر می‌آید. در هر دو کشور، جامعه مسلط بر دولت است. دولت هند در یک جبهه موفقیت چشمگیری کسب کرده است. مشاهده دموکراسی هند تعجب‌آور است. یکی از فقیرترین کشورهای دنیا، دولتی دموکراتیک را نزدیک به ۶۰ سال است که به دست آورده است و قطعاً این یکی

از نقاط قوت هند است زمانی که با سایر کشورهای در حال توسعه مقایسه می‌شود. اگر شما این سؤال را پرسید: «طی ۲۵ سال آتی هند از لحاظ سیاسی چگونه خواهد بود؟» ما پاسخ را می‌توانیم بدهیم: «همان‌گونه که امروز است. یک دموکراسی احتمالاً با دولتی انقلابی، دموکراسی، پوپولیسم و رضایت‌بخشی مردم و تأخیر را به همراه دارد اما ایجادکننده ثبات برای مثال زیرساخت‌ها در هند به‌طور فزاینده‌ای در حال توسعه است و به وسیله شرکای بخش خصوصی حمایت می‌شوند. در فرودگاه عمده هند خصوصی‌سازی خواهد شد و به‌طور گسترده‌ای رو به بهبود خواهند گذاشت. هر هفته مجموعه قوانینی را می‌شنوید و می‌خوانید که تسهیل‌تر گردیده یا محدودیت‌هایی که حذف می‌گردند. این [اصلاحات پنهان] – که برای ابراز مخالفت‌های گسترده از سوی چپ سنتی بسیار کوچک است– افزایش خواهند یافت و قوانین حامی اصلاحات در هند در حال افزایش است. طبقه متوسط ۳۰۰ میلیون نفر قومی را شامل است. هندی‌های محلی همه هند نیستند بلکه گروهی تأثیرگذار و بزرگ هستند. دموکراسی سرنوشت هند است. کشوری با این تفاوت و پیچیدگی– ۱۷ زبان اصلی، ۲۲ هزار لهجه و مذاهب عمده دیگر– واقعاً نمی‌تواند به شیوه دیگری اداره شود. استفاده از دموکراسی به نفع هند است.

دولت هند اخیراً سرمایه‌گذاری در آموزش روستایی و بهداشت را آغاز کرده و به دنبال یافتن شیوه‌هایی برای پررزه‌تر کردن محصولات کشاورزی است. **منبع: نیوزویک**

چین است. در آن سال GDP هند به اندازه کره بود. امروزه GDP کره جنوبی ۱۳ بار بیشتر از هند است. برنامه توسعه انسانی سازمان ملل کشورها را بر اساس درآمد، سلامتی و بهداشت، سواد و مسائل اینچنینی ارزیابی و بررسی می‌کند. هند از بین ۱۷۷ کشور رتبه ۱۲۴ را پس از سوریه، سریلانکا، ویتنام و جمهوری دومینیکن کسب کرده است. سواد زنان در هند به‌طور چشمگیری زیر ۵۴ درصد است. با وجود افزایش چشمگیر برنامه‌ها در مورد کمک به فقرا، با هر نوع مقایسه منفعلی، دولت هند اقدامات بسیار کمی برای آنها انجام داده است. آیا این یک مشکل برای دموکراسی است؟ نه کاملاً. سیاست‌های نامناسب و بد با شکست مواجه می‌شوند حال این سیاست چه به دست دیکتاتورها انجام شود و چه به دست دموکرات‌ها. اما عناصری از دموکراسی وجود دارد که به‌ویژه در کشورهای با فقر غیرقابل کنترل، فتودالیسم و بیسواد دچار آسیب شده‌اند. دموکراسی در هند به معنای اراده اکثریت نیست بلکه اراده اقلیت‌های سازمان یافته است – اقلیت‌هایی چون زمینداران، کاست‌های قدرتمند، کشاورزان، اتحادیه‌های دولتی و اوباش محلی (تقریباً یک‌پنجم اعضای پارلمان هند متشهم به جرایمی چون کلاهبرداری، تجاوز و قتل هستند.)

این گروه‌ها معمولاً ثروتمندتر از سایر هموطنان خویش هستند و آنها گنج‌های دولتی را برای باقی ماندن در طریق خود به سرعت می‌برند. برای مثال کنایه‌آمیز است که حزب کمونیست هند اقداماتی را برای رشد جهت زدودن فقر انجام نمی‌دهد اما به گونه‌ای کار می‌کند تا شرایط نسبتاً منحصر و مزیت‌دار کارگران سازمان‌یافته را حفظ کنند. هرچه که این بازی‌های قدرت تداوم یابد، منافع اکثریت عظیمی– همان ۸۰۰ میلیون نفری که کمتر از دو دلار در روز درآمد دارند– اغلب پامالی می‌شود. اما دموکراسی روش و شیوه خود را برای توازن بخشی مجدد دارد. موج ملی‌گرایی هندی که در دهه ۱۹۹۰ سراسر این کشور را دربرداشت– در حال حاضر– رو به کاهش است و دولتی کاملاً سکولار در قدرت است. دولتی که به دست اما موهان سینگ اداره می‌شود– وزیر اقتصاد پیشین که اقتصاد هند را در تابستان ۱۹۹۱ به آغوش دنیا باز کرد– متعهد به اصلاحات اقتصادی است. در اقدامی به غایت خردمندانه و نادر سونیا گاندی– که ائتلاف حاکم برای پیروزی در انتخابات را اداره می‌کرد– به جای اینکه خود این سمت را در دست گیرد سینگ را به عنوان نخست‌وزیر برگزید. در نتیجه به‌طور کاملاً غیرمنتظره‌ای سیستم دموکراتیک بالغی فاسد و هرج و مرج گونه هند به عنوان دولتی مطرح شده که دارای رئیس دولتی بسیار باهوش و خردمند انسجامی کامل و تجربه‌ای عمیق است سینگ– که خود دارای ph.D از آکسفورد است– سابق بر این بانک وزارت برنامه‌ریزی و وزارت اقتصادی این کشور را اداره کرده است، وادمری که عمق فکری‌اش از زمان نهرو و تاکتوین در میان تمام نخست‌وزیران هند زاینزد و بی‌سابقه است. اما سینگ بسیاری از هواداران خود را ناامید ساخته است. آنها امیدوار به مجموعه اصلاحات گسترده دیگری بودند، اما دولت محتاط بوده و در حال تکمیل برنامه‌هایی است که به‌طور تدریج‌آمیزی شبیه به دور دیگری از کمک‌های مالی است (برنامه‌هایی که در گذشته با موفقیت اندکی روبه‌رو شده است.) اینها محدودیت‌های دموکراسی است. سینگ یک دولت انقلابی شکستنده‌ای را رهبری می‌کند با الزامی قوی به دگرگونی اقتصادی. او خود سیاستمداری قدرتمند نیست بلکه برای اقتدارش به خانم سینگ وابسته است. اما عزم او برای حرکت به جلو– به سمت اقتصاد، سیاست و سیاست خارجی– دست‌کم گرفته شده است.

وزرای اقتصاد او همگی اصلاح طلب هستند. آنها در داخل محدودیت‌های سیاسی به کار مشغولند اما [با وجود این محدودیت‌ها] همچنان به کار می‌پردازند. مبارزه با فقر قدررانی می‌کند. اما بونو در خاطر سرگشاده خود این ادعا را نادرست دانسته است. بروشور ۱۶۱ صفحه‌ای توسط فورسا ایتالیا، حزب برلوسکونی منتشر شده که امیدوار است با انتخابات دوباره به قدرت برسد. این بروشور تبلیغاتی را میلیون‌ها ایتالیایی دریافت کرده‌اند. در بروشور در کنار عکس‌های متعددی از برلوسکونی، عکس بونو نیز چاپ شده است. بونو همچنین گفته است که به یاد دارد برلوسکونی قول داده بود که در اجرای تصمیم گروه هشت مبنی بر بخشودن بدهی کشورهای فقیرر گام بردارد. بونو می‌گوید که ایتالیا برای انجام تعهدات خود باید تا سال ۲۰۱۰ کمک‌های خود را دو برابر کند. بونو می‌افزاید: «اگر تعهد شما واقعی و اعضای شما معتبر است، پس باید به دنیا بگوئید چگونه قصد دارید به این تعهدات عمل کنید. شما تاکنون هیچ توضیحی نداده‌اید، اما خوشبختانه هنوز وقت دارید.» دولت ایتالیا در اظهاره‌ای گفته است: «ما با آمار و اسناد نشان خواهیم داد در قبال کشورهای فقیرتر چه اقداماتی انجام داده‌ایم.»

منبع: نیوزویک

سه شنبه ۱۵ فروردین ۱۳۸۵

خبرها

اختلاف بلر و براون دروغ اول آوریل

ایسنا: نخست‌وزیر انگلیس ضمن رد گمانه‌زنی‌ها درباره اختلاف سیاسی با گوردون براون وزیر خزانه‌داری این کشور اعلام کرد که این شایعات چیز جز دروغ اول آوریل نیست. تونی بلر و گوردون براون جانشین احتمالی نخست‌وزیر انگلیس، در میان گسترش شایعات مبنی بر افزایش رقابت سیاسی میان یکدیگر، فردا (چهارشنبه) به‌طور مشترک در مبارزات انتخابات محلی شرکت خواهند کرد. به گزارش خبرگزاری فرانسه «یان مک کارتی» رئیس حزب کارگر انگلیس خبر داد که تونی بلر نخست‌وزیر و گوردون براون به‌طور مشترک همراه با جان پرسکات معاون نخست‌وزیر و تسا جلول وزیر فرهنگ در مبارزات انتخاباتی (برای انتخابات محلی چهارم ماه مه) حضور پیدا می‌کنند. هفته‌نامه آبزور نسخه روز یکشنبه روزنامه گاردین چاپ لندن نوشت که براون در این مراسم کنار بلر حاضر نخواهد شد. در پی افشای رسوایی‌های مالی حزب کارگر و مخالفت‌های درون‌حزبی نسبت به اصلاحات آموزشی بلر انتخابات محلی محبوبیت وی را به افزایش رسانید. وزیر «هین» امور ایرلند شمالی در انگلیس نیز به بروژ تنش‌ها میان دو تن از شاخص‌ترین شخصیت‌های سیاسی دولت انگلیس اذعان کرد. گمانه‌زنی‌ها درخصوص وضعیت آینده بلر زمانی عمق بیشتری پیدا کرد که نخست‌وزیر انگلیس پس از سفرش به استرالیا اعلام کرد که آخرین دوره تصدی‌اش را در مقام نخست‌وزیری سپری می‌کند. زمانی که در شبکه اسکای نیز از تونی بلر سؤال شد که آیا وی و جانشین بلندپروازش دچار دودستگی در مبارزات انتخاباتی ماه مه هستند، در پاسخ گفت که مسلماً این‌طور نیست. بلر در مصاحبه زنده تلویزیونی افزود: دروغ‌های اول ماه آوریل به‌طور فزاینده‌ای پخش شده، نظیر این که حتی گفته شد قصد داشته‌ام درهای دفتر نخست‌وزیری (Downing Street) را به رنگ قرمز درآورم. نخست‌وزیر انگلیس ادامه داد: «تصور می‌کنم چنین اظهاراتی هم جزء همان دسته دروغ‌ها است. چنین تفسیری موقتی هستند و همیشه و از زمانی که نخست‌وزیر و رهبر حزب کارگر بوده‌ام رواج داشته‌اند. مسئله واقعیت اهمیت آن است که به کارهایی بپردازیم که برای مردم مهم و ارزشمند به شمار می‌آیند.»

اولین سالگرد باب زان پل دوم
بی‌بی‌سی: ده‌ها هزار تن در دم پایتخت ایتالیا گرد هم آمدند تا اولین سالمرگ باب زان پل دوم رهبر سابق مسیحیان کاتولیک جهان را با دعاخوانی برگزار کنند. مراسم در میدان سن پتر واتیکان برگزار شد و طی آن پاپ بندیکت شانزدهم در ساعت نه و ۳۷ دقیقه شب به وقت محلی، که زمان مرگ باب زان پل دوم بود، مراسم روشن کردن شمع را انجام داد. رهبر کاتولیک‌های جهان همچنین از پنجره آپارتمانش، محل وفات باب زان پل دوم، خطاب به جمعیت در میدان تلفظی ایراد کرد. او در سخنان خود تأکید کرد که باب زان پل دوم تا آخرین دم حیات به ام هدایت کلیسای کاتولیک خدمت کرده بود. ناقوس کلیساها در کشور لهستان موبن باب زان پل دوم نیز به یاد او نواخته شد. هزاران تن در لهستان و نیز دیگر کشورها در مراسم بزرگداشت گوناگون شرکت کردند. برخی صدها کیلومتر سفر کرده‌اند تا در مراسم یادبودی که در زادگاه رهبر سابق کاتولیک‌ها برگزار می‌شد، شرکت کنند.

انتقاد بونو از برلوسکونی
بونو، خواننده معروف راک، سیلیویو برلوسکونی نخست‌وزیر ایتالیا را متهم کرد که از نام او «بهره‌برداری تبلیغاتی» کرده است. در یک بروشور که به تازگی پخش شده، نام خواننده معروف ایرلندی در فهرست حامیان آقای برلوسکونی آمده است، آن‌ها تنها چند روز قبل از انتخابات سراسری ایتالیا. بروشور که به خانه شهروندان ایتالیایی فرستاده شده، ادعا می‌کند که خواننده سرشناس موسیقی راک، که در اقدامات بشردوستانه فعال است، از دولت ایتالیا به‌خاطر مبارزه با فقر قدررانی می‌کند. اما بونو در نامه سرگشاده خود این ادعا را نادرست دانسته است. بروشور ۱۶۱ صفحه‌ای توسط فورسا ایتالیا، حزب برلوسکونی منتشر شده که امیدوار است با انتخابات دوباره به قدرت برسد. این بروشور تبلیغاتی را میلیون‌ها ایتالیایی دریافت کرده‌اند. در بروشور در کنار عکس‌های متعددی از برلوسکونی، عکس بونو نیز چاپ شده است. بونو همچنین گفته است که به یاد دارد برلوسکونی قول داده بود که در اجرای تصمیم گروه هشت مبنی بر بخشودن بدهی کشورهای فقیرر گام بردارد. بونو می‌گوید که ایتالیا برای انجام تعهدات خود باید تا سال ۲۰۱۰ کمک‌های خود را دو برابر کند. بونو می‌افزاید: «اگر تعهد شما واقعی و امضای شما معتبر است، پس باید به دنیا بگوئید چگونه قصد دارید به این تعهدات عمل کنید. شما تاکنون هیچ توضیحی نداده‌اید، اما خوشبختانه هنوز وقت دارید.» دولت ایتالیا در اظهاره‌ای گفته است: «ما با آمار و اسناد نشان خواهیم داد در قبال کشورهای فقیرتر چه اقداماتی انجام داده‌ایم.»